הלוקח עובר חמורו פרק ראשון בכורות ז.

שמע מינה לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו. דמשמע שאין בו כי אם שני חלקין מדלא קתני חלוק שלישי ולימא אם יש בו מקצת סימנין מותר באכילה והדר ליתני ואם לאו ורובו דומה לאמו מייב בבכורה והשתא [יא] ריש"ל [יב] ופיפא רבותא קמשמע לן דרישא קתני שילדה מין טמאה דאסור אף באכילה ופיפא דקתני [יג] ראשו ורובו דומיה לאמו מייב אף בבכורה **זה אי אתה אוכל.** גמל ושפן [יד] כמיני [טו] בקרא אתה אוכל אתה אוכל הכא כסימן אחד לאו כסימני טהרה [יד] אחיי דממעלה גרה וממפריסי הפרסה אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ואפילו בצפרן [טו] חיבת ולד הוא ר"ת דלאו דוקא: [טז] אליעזר דריש מדכתיב שה שה חרי דתמי בראיתא לקמן בשמעתין יהשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר: [יז] חיבת הלשון נמחק: [יח] ר"א דההוא שה דבא: [יט] לפרש דהאי לא בא הכתוב הוי כמו: [כ] דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מינה שיכורו מן הטהור הלכך אייתר לן זה להוסיף על המותר לתיר אף עיכורו מן הטמא: [כא] לקמן משום דמשום דכל המפורים נמסקת בתמורה (לא.), מפרש טעמא (בהרים עד:), אבל לפייש ר"ש מותר דלמא מוסיפ קא רבי תמורה כ.).

רבינו גרשום

אישתני מגמל אפי' מקצת שפיר דמי באכילה. או דלמא לא שנא דלגבי אכילה בעי נמי ראשו ורובו: ת"ש בהמה טהורה שילדה מין בהמה טמאה אסור באכילה. הא ברייתא ר' שמעון היא דאיהו אמר דאסור באכילה וקתני אם דומה ראשו ורובו לאמו חייב בבכורה שמע דה"ה נמי לאכילה בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא בבכורה דוקא כלל: זה אי אתה אוכל את הגמל וגו' אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד דהיינו דאם יש בו מקצת סימן דומה: ת"ל שה בשבים ושה עזים. ריבה עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה: לא בא הכתוב להתיר את המותר. כשיהא אביו נמי כבש אלא להוסיף על המותר ואיזה זה זה תאכלו: או אינו. דבעי נמי קרא אלא עבורו על הטהור והיינו להוסיף על המותר להחמיר דולד הוי טמא ולעולם בעינן נמי קרא עיבורו מן הטהור ת"ל שה כשבים מכל מקום וכיון דאמו כבשה אע"ג דלאו אביו כבש: קרי ליה טמא כו' שמעון. כלומר מדקתני בהאי לישנא ואיזה זה זה טמא שנולד מן הטהור ולא קתני זה היוצא מן הטהור ש"מ דלר' שמעון קאמר דלר' שמעון הוי טמא נמורי וקאמר אבל אתה אוכל בסימן אחד היינו מקצת סימן ור"ש דלא בעי ראשו ורובו: האי הנא סבר ליה כותיה בחדא. שטמא שנולד מן הטהור טמא: ופליג עליה בחדא. דאילו ר' שמעון סבר דאינו מותר באכילה עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו כדאמרינן גבי בכורה והאי תנא סבר אפילו מקצת סימן שרי באכילה: ואיכא דמקשי. לבייתא ומותיב ומן פירוקא דמפרק מיפשט בעיין: חרן מר' אליעזר ומחלוקתו. גבי כוי כדאמר איהו כוי שנחלקו בו ר' אליעזר וחכמים זה תיש הבא על הצביה אבל שאר רבנן לא אמרי דמיעברא וספריק מאי עיבורו מן הטמא לא טמא מפש אלא א"ר ירמיה דאיעבר מקלוט שאין קרסות פדוקות בן פרה. ומדקרי להאי קלוט טמא דאמר היינו עיבורו מן הטמא ש"מ כר' שמעון קאמר דטמא היוצא מן הטהור טמא

מסורת הש"ס

[א] (לעיל ה: וש"נ, ב) (נ"ל נת.), ג) חולין נת. תמורה ל: זמחים עד:), ד) (בתוספ' דתמורה ל: לא נזכר ר' יהושע אבן בריחיא כמ"ש תוס' חולין ד"ה אלא אם), ה) (לנון, ו) לא מתחבר נ"ק, ז) ריש"ל יותר דומה מפיפא קמ"ל נ"ק, ח) נקרא הס"ד ואמ"כ נ"ל אבל אתה כו' נ"ק, ט) נ"ל ולא דוקא נ"ק, י) מקרא זה דר' אליעזר כא לתתיר כו' נ"ק, כ) פסחים מ:, ל) נ"ק, מ) נ"ל שור ר"ל זכע הלב.

תורה אור השלם

1. אך בבחר שור או בבחר כשב או בבחר עז לא תפדה קדש הם את דמם תזרק על המזבח ואת חלבם הקטיר אשה לריח ניחוח לה׳: בבכור יח יז
2. אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס טמא הוא לכם: ויקרא יא ד
3. זאת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים ושה עזים: דברים יד ד

הגהות הב"ח

(א) נמרא וממפריסי הפרסה את הגמל זה לי אמה: (ב) רש"י ד"ה אסור וכו' ר"ש וקתני ואם דומה לאמו: (ג) ד"ה מדכתיב וכו' לאמר לא בעי ראשו ורובו לאכילה. הא ברייתא ר' שמעון היא דאיהו אמר דאסור באכילה וקתני אם דומה ראשו ורובו לאמו חייב בבכורה ש"מ דה"ה נמי לאכילה בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא בבכורה דוקא כלל: זה אי אתה אוכל את הגמל וגו' אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד דהיינו דאם יש בו מקצת סימן דומה: ת"ל שה כשבים ושה עזים. ריבה עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה: לא בא הכתוב להתיר את המותר. כשיהא אביו נמי כבש אלא להוסיף על המותר ואיזה זה זה תאכלו: או אינו. דבעי נמי קרא אלא עבורו על הטהור והיינו להוסיף על המותר להחמיר דולד הוי טמא ולעולם בעינן נמי קרא עיבורו מן הטהור ת"ל שה כשבים מכל מקום וכיון דאמו כבשה אע"ג דלאו אביו כבש: קרי ליה טמא כו' שמעון. כלומר מדקתני בהאי לישנא ואיזה זה זה טמא שנולד מן הטהור ולא קתני זה היוצא מן הטהור ש"מ דלר' שמעון קאמר דלר' שמעון הוי טמא נמורי וקאמר אבל אתה אוכל בסימן אחד היינו מקצת סימן ור"ש דלא בעי ראשו ורובו: האי הנא סבר ליה כותיה בחדא. שטמא שנולד מן הטהור טמא: ופליג עליה בחדא. דאילו ר' שמעון סבר דאינו מותר באכילה עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו כדאמרינן גבי בכורה והאי תנא סבר אפילו מקצת סימן שרי באכילה: ואיכא דמקשי. לבייתא ומותיב ומן פירוקא דמפרק מיפשט בעיין: חרן מר' אליעזר ומחלוקתו. גבי כוי כדאמר איהו כוי שנחלקו בו ר' אליעזר וחכמים זה תיש הבא על הצביה אבל שאר רבנן לא אמרי דמיעברא וספריק מאי עיבורו מן הטמא לא טמא מפש אלא א"ר ירמיה דאיעבר מקלוט שאין קרסות פדוקות בן פרה. ומדקרי להאי קלוט טמא דאמר היינו עיבורו מן הטמא ש"מ כר' שמעון קאמר דטמא היוצא מן הטהור טמא

עין משפט נר מצוה

כד א מיי' פ"ד מהל' תמורה הלי' ט ופ"ג מהל' מאכלות אסורות הלי' יב: כה ב מיי' פ"ד מהל' מאכלות אסורות הלכה כ טור ש"ע י"ד סימן פז סעיף ח:

שיטה מקובצת

[א] לא שנא. סימן בהמ"ה א"ך נמ"ל: [ב] לומר שה (תיבת שור נמחק) ס"א שה שה מ"מ: [ג] קאמר רבבי שמעון וקאמר: [ד] להו רחנן ולד: [ה] לא יקרב לגבי מזבח. וה"ה דאף להדיוט אסור כיון דזה וזה גורם אסור ונקט לומר דמזבח דרבותא דלר' יהושע שרי אף ליקרב. תוס' חיצונות: [ו] קרא שור כשבים דגזים כמ"ש לפה לי: [ז] שור שה כשב ושה עז כשבים דגזים חיבת ועז נמחק: [ח] ולא תאני אם ראשו: [ט] שיבא שאביו טמא: [י] נפיק ישרי האי: [יא] דישא דבותא קמ"ל דסיפא: [יב] דקתני כשראשו ורובו דומיה לאמו דחייב אף בבכורה: [יג] ושפן דכתיב בקרא: [יד] טהרה דמעלה גרה וממפריסי הפרסה איירי אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ואפילו בצפרן: [טו] חיבת ולד הוא ר"ת דלאו דוקא: [טז] אליעזר דריש מדכתיב שה שה חרי דתמי בראיתא לקמן בשמעתין יהשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר: [יז] חיבת הלשון נמחק: [יח] ר"א דההוא שה דבא: [יט] לפרש דהאי לא בא הכתוב הוי כמו: [כ] דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מינה שיכורו מן הטהור הלכך אייתר לן זה להוסיף על המותר לתיר אף עיכורו מן הטמא: [כא] לקמן משום דמשום דכל המפורים נמסקת בתמורה (לא.), מפרש טעמא (בהרים עד:), אבל לפייש ר"ש מותר דלמא מוסיפ קא רבי תמורה כ.): [כב] לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו: [כג] פשטינן נמי דכעי ר"ש ראשו ורובו:

והא איפכא שמעינן להו ולד טריפה. למ"ד טריפה יולדת [כד] נימא דפליגי בזה וזה גורם אלא למ"ד אינה יולדת מוקמי פלוגתא פרק אלו טריפות (חולין נח.) בעובר ירך אמו [כה] ונתעברה ולבסוף נטרפה ומיהו אשכחן בעלמא [כו] דר' אליעזר סבר זה וזה גורם אסור וחכמים סברי [כז] מותר גבי אשור חולין ותרומה ושלהי כל הבלמים (ע"ז מט.) גבי טבל ממנה [כח] עביד אלא לרבי יהושע אייתיה ואע"ג דלאו דברי הכל הוא ומה שמזכיר כאן זה וזה גורם [כט] ופר' אותו ואת בנו (חולין עט:) נקט ליישנא דמוסשין לזרע האב [לא] משום דהכא אייתי בדבר הכא מהיתר ואיסור [לא א] שייך שפיר: זה חה גורם ומיהו קשה כיון דאין מוסשין לזרע האב מאיזה טעם אמסב ולד טריפה זה וזה גורם [לב] לא יאמר [לג] שאור גורם וליאסר: תמיהה

שמע מינה לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו. דמשמע שאין בו כי אם שני חלקין מדלא קתני חלוק שלישי ולימא אם יש בו מקצת סימנין מותר באכילה והדר ליתני ואם לאו ורובו דומה לאמו מייב בבכורה והשתא [יא] ריש"ל [יב] ופיפא רבותא קמשמע לן דרישא קתני שילדה מין טמאה דאסור אף באכילה ופיפא דקתני [יג] ראשו ורובו דומיה לאמו מייב אף בבכורה **זה אי אתה אוכל.** גמל ושפן [יד] כמיני [טו] בקרא אתה אוכל אתה אוכל הכא כסימן אחד לאו כסימני טהרה [יד] אחיי דממעלה גרה וממפריסי הפרסה אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ואפילו בצפרן [טו] חיבת ולד הוא ר"ת דלאו דוקא: [טז] אליעזר דריש מדכתיב שה שה חרי דתמי בראיתא לקמן בשמעתין יהשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר: [יז] חיבת הלשון נמחק: [יח] ר"א דההוא שה דבא: [יט] לפרש דהאי לא בא הכתוב הוי כמו: [כ] דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מינה שיכורו מן הטהור הלכך אייתר לן זה להוסיף על המותר לתיר אף עיכורו מן הטמא: [כא] לקמן משום דמשום דכל המפורים נמסקת בתמורה (לא.), מפרש טעמא (בהרים עד:), אבל לפייש ר"ש מותר דלמא מוסיפ קא רבי תמורה כ.): [כב] לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו: [כג] פשטינן נמי דכעי ר"ש ראשו ורובו:

והא איפכא שמעינן להו ולד טריפה. למ"ד טריפה יולדת [כג] נימא דפליגי בזה וזה גורם אלא למ"ד אינה יולדת מוקמי פלוגתא פרק אלו טריפות (חולין נח.) בעובר ירך אמו [כד] ונתעברה ולבסוף נטרפה ומיהו אשכחן בעלמא [כה] דר' אליעזר סבר זה וזה גורם אסור וחכמים סברי [כו] מותר גבי אשור חולין ותרומה ושלהי כל הבלמים (ע"ז מט.) גבי טבל ממנה [כז] עביד אלא לרבי יהושע אייתיה ואע"ג דלאו דברי הכל הוא ומה שמזכיר כאן זה וזה גורם [כח] ופר' אותו ואת בנו (חולין עט:) נקט ליישנא דמוסשין לזרע האב [כט] משום דהכא אייתי בדבר הכא מהיתר ואיסור [לא א] שייך שפיר: זה חה גורם ומיהו קשה כיון דאין מוסשין לזרע האב מאיזה טעם אמסב ולד טריפה זה וזה גורם [לב] לא יאמר [לג] שאור גורם וליאסר: תמיהה

אישתני מגמל שפיר דמי או דלמא לא שנא [ג] ת"ש בהמה טהורה שילדה מין בהמה טמאה אסור באכילה ואם דומה ראשו ורובו לאמו חייב בבכורה שמע מינה לאכילה נמי בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא לבכורה דוקא דיקא נמי דקא שבקה לאכילה וקם ליה אבכור ש"מ לבכורה הוא דבעי ר' שמעון ראשו ורובו אבל לאכילה לא לעולם אימא לך לאכילה נמי בעי ובכורה איצטריך סד"א הואיל וכתיב [ד] אך בכור שור עד [ה] שיהא הוא שור ובכורו שור ולא תיסגי ליה בראשו ורובו עד דאיכא כוליה קמשמע לן ת"ש [ו] אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה [ז] זה אי אתה אוכל אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד ואי זה זה הבא בסימן אחד זה טמא הנולד מן הטהור ועבורו מן הטהור יכול אפילו עבורו מן הטמא ת"ל [ח] שה כשבים ושה עזים [ט] עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה דברי ר' יהושע ר' אליעזר אומר לא בא הכתוב להתיר את המותר אלא להוסיף על המותר ואיזה זה טמא הנולד מן הטהור ועבורו מן הטמא או אינו אלא עבורו מן הטהור תלמוד לומר [י] שור שה כשבים ושה עזים מכל מקום קרי ליה טמא כרבי שמעון וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד האי תנא סבר ליה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא ואיכא דמקשי ומותיב עבורו מן הטמא מי מעברא והאמר ר' יהושע בן לוי לעולם אין מתעברת לא טמאה מן הטהור ולא טהורה מן הטמא ולא גסה מן הדקה ולא דקה מן הגסה ולא בהמה מן חיה ולא חיה מן בהמה חוץ מר' אליעזר ומחלוקתו שהיו אומרים חיה מתעברת מבהמה וא"ר ירמיה דאיעבר מקלוט בן פרה ואליבא דרבי שמעון קאמר [יא] וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד האי תנא סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא למימרא דרבי אליעזר סבר זה וזה גורם מותר ור' יהושע סבר זה וזה גורם אסור והא איפכא שמעינן להו [יב] ולד טריפה רבי אליעזר אומר [יג] לא יקרב לגבי מזבח [יד] ורבי יהושע אומר [טו] יקרב לגבי מזבח בעלמא סבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור ושאני הכא דאם כן נכתוב קרא [טז] שה כשבים ועזים שה ושה למה לי שמע מינה שה מכל מקום ורבי יהושע אמר לך בעלמא זה וזה גורם מותר והכא אם כן לכתוב קרא שור [יז] כשב ועז כשבים ועזים למה לי ש"מ עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה ת"ש רבי שמעון אומר גמל גמל שני פעמים אחד גמל הנולד מן הגמל ואחד גמל הנולד מן הפרה ואם ראשו ורובו דומה לאמו מותר באכילה שמע מינה לאכילה נמי בעי רבי שמעון ראשו ורובו שמע מינה: שהיוצא מן הטמא וכו': בעו מינה מרב ששת מי רגלים של חמור מהו ותיבעי [יח] (ליה) דסוסים וגמלים דסוסים וגמלים לא מיבעיא להו דלא עכירי ולא דמו לחלב מיא עול מיא נפוק כי קמיבעיא להו דחמור דעכירי ודמו לחלב מאי [יט] מגופיה קא מימצצי ואסירי או דלמא מיא עול מיא נפוק והאי דעכירי הבלא דבישרא הוא אמר להו רב ששת תניתוה שהיוצא מן הטמא טמא והיוצא מן הטהור טהור מטמא לא קאמר אלא מן הטמא

אומר לא יקרב. למזבח אלמא דסבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור ור' יהושע סבר דמותר. לעולם בעלמא כגון לגבי מזבח סבר ר' אליעזר דזה וזה גורם אסור שאני הכא לגבי אכילה א"כ הוא דזה וזה גורם אסור לכתוב קרא שור כבשים ועזים דהוי משמע עד שיהא אביו ואמו כבש שה שה למה לי ש"מ שה ש"מ דזה וזה גורם מותר: מי רגלים של חמור. מה הן בשתיה. מיא עול מיא נפק. כלומר מים צלולים שתה מים צלולים יוציאן לפיכך מותרין: מאי. האי דעכירו נימא משום הכי דמגופיה מאבריו קא מימצצי ואסירי דהוו כחלב שמתמצין מן הגוף ואסירי או דלמא אין מתמצצין אלא על מיא עול מיא נפיק והאי דעכירי משום הבליה מחמת חמימות הבשר הוא ומותרין שאינן מתמצצין מגופו: מטמא לא קאמר. דאי אמר הכי הוה משמע כל מה שיוצא מטמא בין עכירי בין לא עכירי: אלא מן

רבינו גרשום (המשך)

וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן א' ש"מ דלא בעי ר' שמעון ראשו ורובו דומה לאמו לעולם בעי והאי תנא סבר לה כוותיה בחדא וכו' כראמרינן מעיקרא: למימרא. מאי דר' אליעזר דשרי עבורו מן הטמא משום דסבר כיון דאמו שהורה אע"ג דאביו טמא כיון דזה וזה גורם הולך יש בו הגרמה דטהור ומותר: ור' יהושע סבר זה וזה גורם אסור. עד שיהא אביו ואמו שהורים דהגורמים שניהם טהורים: והא איפכא שמעינן להו ולד טרפה. אע"ג דאביו לאו טרפה אלא טהור שלם: ר' אליעזר אומר לא יקרב. למזבח אלמא דסבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור ור' יהושע סבר דמותר. לעולם בעלמא כגון לגבי מזבח סבר ר' אליעזר דזה וזה גורם אסור שאני הכא לגבי אכילה א"כ הוא דזה וזה גורם אסור לכתוב קרא שור כבשים ועזים דהוי משמע עד שיהא אביו ואמו כבש שה שה למה לי ש"מ שה ש"מ דזה וזה גורם מותר: מי רגלים של חמור. מה הן בשתיה. מיא עול מיא נפק. כלומר מים צלולים שתה מים צלולים יוציאן לפיכך מותרין: מאי. האי דעכירו נימא משום הכי דמגופיה מאבריו קא מימצצי ואסירי דהוו כחלב שמתמצין מן הגוף ואסירי או דלמא אין מתמצצין אלא על מיא עול מיא נפיק והאי דעכירי משום הבליה מחמת חמימות הבשר הוא ומותרין שאינן מתמצצין מגופו: מטמא לא קאמר. דאי אמר הכי הוה משמע כל מה שיוצא מטמא בין עכירי בין לא עכירי: אלא מן

שיטה מקובצת

[א] לא שנא. סימן בהמ"ה א"ך נמ"ל: [ב] לומר שה (תיבת שור נמחק) ס"א שה שה מ"מ: [ג] קאמר רבבי שמעון וקאמר: [ד] להו רחנן ולד: [ה] לא יקרב לגבי מזבח. וה"ה דאף להדיוט אסור כיון דזה וזה גורם אסור ונקט לומר דמזבח דרבותא דלר' יהושע שרי אף ליקרב. תוס' חיצונות: [ו] קרא שור כשבים דגזים כמ"ש לפה לי: [ז] שור שה כשב ושה עז כשבים דגזים חיבת ועז נמחק: [ח] ולא תאני אם ראשו: [ט] שיבא שאביו טמא: [י] נפיק ישרי האי: [יא] דישא דבותא קמ"ל דסיפא: [יב] דקתני כשראשו ורובו דומיה לאמו דחייב אף בבכורה: [יג] ושפן דכתיב בקרא: [יד] טהרה דמעלה גרה וממפריסי הפרסה איירי אלא בדמי במקצת סימנין לאמו ביד וברגל ואפילו בצפרן: [טו] חיבת ולד הוא ר"ת דלאו דוקא: [טז] אליעזר דריש מדכתיב שה שה חרי דתמי בראיתא לקמן בשמעתין יהשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר: [יז] חיבת הלשון נמחק: [יח] ר"א דההוא שה דבא: [יט] לפרש דהאי לא בא הכתוב הוי כמו: [כ] דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מינה שיכורו מן הטהור הלכך אייתר לן זה להוסיף על המותר לתיר אף עיכורו מן הטמא: [כא] לקמן משום דמשום דכל המפורים נמסקת בתמורה (לא.), מפרש טעמא (בהרים עד:), אבל לפייש ר"ש מותר דלמא מוסיפ קא רבי תמורה כ.): [כב] לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו: [כג] פשטינן נמי דכעי ר"ש ראשו ורובו:

והא איפכא שמעינן להו ולד טריפה. למ"ד טריפה יולדת [כג] נימא דפליגי בזה וזה גורם אלא למ"ד אינה יולדת מוקמי פלוגתא פרק אלו טריפות (חולין נח.) בעובר ירך אמו [כד] ונתעברה ולבסוף נטרפה ומיהו אשכחן בעלמא [כה] דר' אליעזר סבר זה וזה גורם אסור וחכמים סברי [כו] מותר גבי אשור חולין ותרומה ושלהי כל הבלמים (ע"ז מט.) גבי טבל ממנה [כז] עביד אלא לרבי יהושע אייתיה ואע"ג דלאו דברי הכל הוא ומה שמזכיר כאן זה וזה גורם [כח] ופר' אותו ואת בנו (חולין עט:) נקט ליישנא דמוסשין לזרע האב [כט] משום דהכא אייתי בדבר הכא מהיתר ואיסור [לא א] שייך שפיר: זה חה גורם ומיהו קשה כיון דאין מוסשין לזרע האב מאיזה טעם אמסב ולד טריפה זה וזה גורם [לב] לא יאמר [לג] שאור גורם וליאסר: תמיהה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com